

Sygn. akt IV KO 18/20

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **S. S.**

oskarżonego o czyny z art. 271 § 1 i 3 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.
w zw. z art. 12 k.k.,

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 28 lutego 2020 r.,
wniosku Sądu Rejonowego w C.,

zawartego w postanowieniu z dnia 20 stycznia 2020 r., sygn. XI K (...),
o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,
na podstawie art. 37 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł
nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w C. postanowieniem z dnia 20 stycznia 2020 r. wystąpił z inicjatywą przekazania sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości.

W uzasadnieniu postanowienia Sąd Rejonowy podniósł, że oskarżonym w sprawie jest biegły sądowy, który przez wiele lat wykonywał opinie specjalistyczne tak dla sądów, jak i prokuratur, występował w postępowaniach, w tym także sądowych. Zdaniem Sądu Rejonowego rozpoznanie sprawy przez ten Sąd może spowodować „wytworzenie obaw lub zastrzeżeń, co do obiektywnego orzekania przy ewentualnym rozpoznawaniu sprawy w sądzie [...]”. Ponadto w uzasadnieniu wskazano, że za koniecznością przekazania sprawy przemawia to, iż sam S. S. podnosił tego rodzaju przesłankę w jednym z pism procesowych złożonych w przedmiotowym postępowaniu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

Instytucja określona art. 37 k.p.k. ma charakter wyjątku od zasady właściwości miejscowej sądu i powinna mieć zastosowane jedynie w szczególnych przypadkach, a zatem i okoliczności wskazane przez Sąd muszą mieć charakter szczególny, a nie sprowadzać się jedynie do wskazania abstrakcyjnie na obawę o możliwość postrzegania postępowania przed Sądem orzekającym oraz samego rozstrzygnięcia sprawy jako obciążonego brakiem bezstronności

W niniejszej sprawie nie można podzielić argumentów Sądu występującego o przekazanie.

Zdaniem Sądu Najwyższego, w realiach niniejszej sprawy nie stanowi zagrożenia dla dobra wymiaru sprawiedliwości fakt, że oskarżony, były biegły sądowy, który opiniował dla Sądu Rejonowego lub miejscowej prokuratury, będzie sądzony przez Sąd Rejonowy w C. . Biegłego należy bowiem traktować jako uczestnika postępowań sądowych, tak jak inne osoby występujące w sprawie, chociażby w charakterze świadków, pokrzywdzonych czy oskarżonych. W orzecznictwie Sądu Najwyższego już uprzednio wyrażano pogląd, że wystąpienie w charakterze oskarżonego osoby będącej wieloletnim biegłym, samo w sobie nie stanowi zagrożenia dla dobra wymiaru sprawiedliwości w razie rozpoznania sprawy przez sąd, w którego okręgu biegły opiniował (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 lipca 2013 r., IV KO 46/13; por. także postanowienia: z dnia 29 września 2010 r., IV KO 100/10, z dnia 14 grudnia 2010 r., III KO 105/10, z dnia 25 lutego 2010 r., II KO 5/10).

S. S. został oskarżony o 34 przestępstwa z art. 271 § 1 i 3 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Z treści zarzutów nie wynika by czynu mu zarzucane zostały popełnione w związku z pełnieniem funkcji biegłego sądowego i wydawaniem przez niego opinii na potrzeby jakiegokolwiek postępowania sądowego czy przygotowawczego. Podkreślić należy, że Sąd Rejonowy w C. rozpoznał sprawę oskarżonego S. S. wydając w dniu 10 stycznia 2019 r. wyrok, którym to uznano go za winnego zarzucanych mu czynów i wymierzono mu karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat tytułem próby oraz karę grzywny w wymiarze 150 stawek

dziennych, przyjmując wysokość jednej na kwotę 50 zł. (sygn. akt XVI K (...)). Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, Sąd Okręgowy w C. wyrokiem z dnia 26 września 2019 r., sygn. akt VII Ka (...), uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w C..

Uwzględniając powyższe stwierdzić zatem należało, że zarówno Sąd Rejonowy, jak i Sąd Okręgowy, nie powzięły dotychczas żadnych uzasadnionych wątpliwości co do obiektywizmu w rozpoznawaniu sprawy oskarżonego S. S. . Co istotne, pismo oskarżonego, do którego odwołał się Sąd wnioskujący o przekazanie sprawy, zostało złożone w końcowym etapie postępowania przed Sądem Rejonowym, co uprawnia do stwierdzenia, że dotychczas toczące się postępowanie nie budziło żadnych zastrzeżeń oskarżonego pod kątem obiektywizmu i bezstronności. Ponadto w piśmie tym są wyrażane zastrzeżenia pod adresem prokuratury a nie Sądu Rejonowego w C.. Niezależnie od tego trzeba stwierdzić, że subiektywne przekonanie oskarżonego o braku obiektywizmu czy bliżej niesprecyzowana obawa w tym zakresie, nie podważa bezstronności Sądu Rejonowego w C. przy rozpoznawaniu jego sprawy.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy stwierdził brak podstaw do uznania, aby w sprawie orzekać miał Sąd inny niż ten właściwy miejscowo zgodnie z przepisami kodeksu postępowania karnego.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji postanowienia.